

YMPÄRISTÖMINISTERIÖLLÄ KIELTÄÄ METSÄSTYS NATURA-KOSTEIKOILLA

Ympäristöministeriön alainen Suomen ympäristökeskus (SYKE) järjesti elokuussa juuri sorsajahdin aloituksen jälkeen neuvottelupäivät kosteikkojen suojelusta. Neuvottelupäivät oli alun perin tarkoitettu vain alueellisten ympäristökeskusten sekä Metsähallituksen luonnonsuojelu-osaston väelle.

JANNE PITKÄNEN

KUN kysyin mahdollisuutta osallistua työhöni liittyville päiville, suhtautuminen Suomen ympäristökeskuksessa oli aluksi hyvin epäileväistä. Kuitenkin kiitos viime vuosina Kosteikkoprojektissa tehdyn työn, sain viimein luvan osallistua noille ympäristöhallinnon neuvottelupäiville. Tapahtuman yllä leijunut salamyhkäisyys lisäsi entisestään kiinnostustani, enkä odotuksissa pettynyt, neuvottelupäivät olivat todella mielenkiintoiset.

Hoitoa kosteikoille

Ensimmäisenä aamupäivänä kuultiin metsästäjien kannalta varsin kannatettavia esityksiä kosteikkojen hoitoon liittyen. Ylitarkastaja Tarja Haaranen ympäristöministeriöstä (YM) esitteli maatalouden ympäristötukiohjelman ”*Monivaikutteisen kosteikon hoito*” -tukea sekä suunnitteilla olevaa ns. ”*ei-tuotannollista investointitukea*” tällaisen kosteikon perustamiseen. Investointitukea

olisi näillä näkymin haettavissa ensimmäisen kerran ensi keväänä. Molemmat tuet olisivat melkoinen parannus aiempaan tukikauteen, mutta niissä on myös kovin tiukat kriteerit eli jokaiseen riistakosteikkohankkeeseen niitä ei ole saatavissa. Eniten hyviä riistakosteikkoja ulos rajaava kriteeri lienee se, että kosteikon valuma-alueesta tulee olla vähintään 20 prosenttia peltoa. Tukea siis kohdennetaan viljelyalueiden valumavesiä käsittelevien kosteikkojen perustamiseen ja hoitoon.

Mielenkiintoinen oli biologi Esa Lammin esitys Pukkilan Kanteleenjärven kunnostuksesta. Peltoalueiden keskellä sijaitsevan järven tilaa ja linnuston elinolosuhteita on saatua olennaisesti parannettua nostamalla kesän kuivimman ajan ns. aliveden tasoa 40 senttimetriä. Biologi Lammin mukaan kevättulvat eivät ole pohjapadon rakentamisen jälkeen juuri muuttuneet, mutta kesän kuivimpaan aikaan tapahtunut

järven kuivuminen on ehkäisty ja siten umpeenkasvu on saatu pysäytettyä.

Metsästäjien kannalta mielenkiintoista on, että Kanteleenjärvellä metsästys on sallittu, vaikka alue kuuluu Natura-verkostoon. Pukkilan Kanteleenjärvi on yksi maamme merkittävimmistä lintujärvistä. Järven ympäristön asukkaat ovat perinteisesti sorsastaneet ja kalastaneet järvellä ja he ovatkin osallistuneet kunnostustalkoihin kiitettävästi. Kanteleenjärven kunnostus onkin hyvä esimerkki siitä, että kunnostuksessa voidaan yhdistää onnistuneesti sekä luonnonsuojelu että virkistyskäyttö. Toivottavasti näin on myös jatkossa.

Ruovikkoa katolle ja kattilaan

Lounais-Suomen ympäristökeskuksessa ollaan saamassa päätökseen monivuotinen kansainvälinen järviruokohanke. ”Ruoikkostrategia Suomessa ja Virossa” -hanke on tutkinut jär-

Espoon Laajalahdella on kunnostettu rantaniittyjä niittämällä ruovikkoa. Ero niittämättömään on selvästi näkyvissä. Rantaniityt ovat elintärkeitä erälle Suomessa harvinaisille kahlaajalinnuille.

KIIRE

viruokoa monelta kantilta. Hankkeessa on mm. selvitetty ruovikon käyttöä materiaalina talojen katoissa. Hankkeessa työskentelevä suunnittelija Eija Hagelberg vakuutteli kovasti, että ruovikkokatto kyllä pitää vettä siinä missä muukin katto. Suomessahan ruovikkokattoja ei juuri ole nähty, mutta jo Virosta niitä löytyy runsaasti. Maailmalta kuulemma löytyy peräti ruokokattoisia arkkitehtuurisia taidonnäytteitä.

Kotoiseen ilmastoomme käyttökelpoisemmalla vaikuttaa ruovikon käyttäminen bioenergiana. Talven ahavalla rutikuivana korjattava ruovikko käy polttoaineena lämpökattilassa siinä missä muutkin biopolttoaineet. Hankkeessa on selvitelty, minkälaista korjuukalustoa ulkomailla on olemassa ja selvinnyt on että mitä erikoisemman näköisiä härveleitä maa päällään kantaa. Ruovikoiden leviämisen aiheuttama umpeenkasvu uhkaa monia lintujärviä, joten ruovikon niitto bioenergiaksi voisi

olla yksi ratkaisu kurittaa ruovikoita. Suojelualueilla tosin ruovikko on monesti joidenkin uhanalaisten lajien elinpaikka, joten jokaista kaislaa ei kullekalle pitäisi kaataa.

Riistaväen kosteikot kummastus

Iltapäivän aluksi esittelin kosteikkoväelle Metsästäjäliiton Kosteikkoprojektia ja erityisesti maa- ja metsätalousministeriön vetämää Kosteikkostrategiatyötä. Päivän puheenjohtaja, ylitarkasta Timo Asanti SYKE:sta totesi alkuun, että tämä on kenties historiallinen tilaisuus koska Metsästäjäliiton mies on ensimmäistä kertaa puhumassa SYKE:ssa. Luonnollisesti kiitin järjestäjiä nöyryin mielin kunnian saada suorittaa tämä luonnonsuojeluhistoriaan jäävä merkkitapaus.

Esittelin ensiksi Kosteikkoprojektin neljän vuoden taipaaleen pääasialliset toiminnot ja kertyneitä kokemuksia vuosien varrelta. Oli mukava kertoa riistanhoitajien lisääntyneestä innosta hoitaa kosteikkoja ja ennen kaikkea perustaa uusia, monin tavoin luonnolle hyödyllisiä kosteikkoja. Monesti uusien kosteikkojen perustaminen onkin itse asiassa entisten ojitettujen kuivatettujen kosteikkojen palauttamisesta, luonnon hoitoa parhaimmillaan siis. Sen jälkeen kerroin kosteikkostrategiasta, sen taustalla olevista tavoitteista sekä asioista, joita tässä kosteikkojen ja vesilintujen yhdistetyssä hoitosuunnitelmassa tullaan käsittelemään.

Metsästäjät ja riistanhoitajat tekevät kosteikkojen perustamisella arvokasta ”arkiluonnon” monimuotoisuutta lisäävää työtä, josta hyötyvät myös lukuisat rauhoitetut lajit. Olin ajatellut että hyvää työtämme

arvostettaisiin ja reilusti tunnustettaisiin tämä talousmetsien ja viljelyalueiden luontoa rikastuttava toiminta.

Kummastukseni olikin melkoinen, kun erityisesti ylitarkastaja Asantin kommentit esitykseni jälkeen olivat perin juurin happamia. Kommenteista ei voinut tehdä muuta johtopäätöstä kuin että ilmeisesti ympäristöhallinnon ihmisten mielestä vain harvinaisten lintulajien – rareteettien – elinympäristöillä on merkitystä. Tämä myös näkyy käytännössä luonnonsuojeluhallinnon toiminnassa – näiden harvinaisten lintujen elinympäristöjen kunnostuksiin laitetaan Suomessa vuosittain miljoonia euroja.

Saattaahan tosin olla niinkin, että metsästäjien tekemä työ taisi näyttää liiankin hyvältä, jolloin metsästyksen vastustaja velvollisuuden tunnosta tovereita kohtaan joutui parhaamaan metsästäjiä. Asiallista keskustelua aiheesta ei juuri iltapäivän aikana päässyt syntymään, sillä alatyylisiä kommentteja en halunnut läheteä kommentoimaan.

Ehkä mainitsemisen arvoisen omassa käsittämättömydessään oli kuitenkin Lounais-Suomen ympäristökeskuksen ylitarkastaja Esko Gustafssonin kommentti, että koska lintu ilmiselvästi ottavat ravinteita kosteikoista syömällä ravintoa, olisi hyvä jos suomalaiset linnut ammuttaisiin Ranskassa, jolloin siis ravinteet poistuisivat kosteikoistamme. Internetistä löytyneiden yhteystietojen ohesta selvisi, että Gustafssonin tehtäviin kuuluu mm. Porin ympäristön yksityisten luonnonsuojelualueiden perustaminen, ja hän toimii alueellaan asiantuntijana mm. soidensuojeluohjelmaa, vanhojen metsien suojeluohjelmaa ja Natura 2000 -verkostoa koskevissa asioissa.

Laiduntava karja pitää jatkossa rantaniityn avoimena. Naudat omistava viljelijä saa suojelualan hoitoon erityisympäristötukea.

Turvesoista lintukosteikkoja

Turvetuotannosta poistuu tulevaisuudessa entistä enemmän suopohjia. Kokemukset suopohjille tehdyistä lintukosteikoista ovat olleet hyviä, kertoi suunnittelija Jorma Pessa Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskuksesta. Ongelmana on lähinnä monilla alueilla pohjan happamuus, joka vaikuttaa veden pH:ta laskevasti. Happamuus eli alhainen pH vaikuttaa vesieliöiden esiintymiseen kosteikossa, josta taas suuresti riippuu, minkälaista linnustoa kosteikolle kotiutuu. Happamoitumista voidaan välttää, jos suopohjan kivennäismaan päälle jätetään turvekerros, jolloin vesi ei huuho suoraan hapanta kivennäismäätä.

Mielenkiintoista on, että Kosteikkoprojektin monissa koulutustilaisuuksissa ovat ihmiset kyselleet neuvoja turvesoiden kunnostukseen lintukosteikoiksi. Muistini mukaan ainakin Kymessä, Keski-Suomessa, Lapissa ja Satakunnassa on paikallisilla metsästyseuroilla tiedossa lintukosteikoiksi sopivia lähiaikoina tuotannosta vapautuvia suopohjia. Pohjois-Savossa Rautalammi Rastunsuon entisiltä suopohjilta löytyy Vapon lintujärven lisäksi kaksikin metsästäjien tekemää lintukosteikkolauetta.

Mikäli metsästyseuran alueella on tällaisia potentiaalisia kosteikkoalueita ja seurasta löytyy talkoohenkeä elinympäristöjen hoitoon, kannattaa ehdottomasti ottaa yhteyttä Metsästäjäliiton Kosteikkoprojektiin, sillä lähitulevaisuudessa tällaisten alueiden hoitoon on odotettavissa panostusta myös valtion taholta.

Ympäristöministeriön toimintakulttuuri

Neuvottelupäivien – tai ehkä kuvaavammin ympäristöministeriön sanelupäivien – toisena päivänä estradille astuivat esiintymään ympäristöministeriön johtavat luonnonsuojeluvirkamiehet. Ensimmäisenä luonnonsuojelujohtaja Ilkka Heikkinen toi alueellisten ympäristökeskusten luonnonsuojeluvirkamiehille tiedoksi ajankohtaiset ohjeet keskushallinnolta.

Luonnonsuojelija Heikkisen tärkein viesti – uuden vapaaehtoisuuden suojelun aikakauden tulo METSO 2 -ohjelman myötä – oli melkein liikuttava. Mutta vain melkein. Sillä olemassa olevat

luonnonsuojeluohjelmat on kuulemma saatava ennen sitä kiireesti toteutettua. Kiire on, sillä kaikki lintuvesien suojeluohjelmaan kuuluvat alueet täytyy muodostaa suojelualueiksi vuoteen 2009 mennessä.

Kuulemma nyt on paikallisten ympäristökeskusten aika pistää töpinäksi rauhoituspäätösten teossa, jossa saadaan pöytä puhtaaksi uuden, ihanan vapaaehtoinen aikakauden ollessa aivan ovelta. Alueet pitää Heikkisen mukaan saada kiireen vuoksi rauhoitukseksi vaikka sitten toimitusmenettelyillä eli yksipuolisilla ympäristökeskuksen tekemillä rauhoituspäätöksillä tai pakkolunastuksella, jotta aikamäärässä pysytään.

Heikkinen halusi kumota väitteen, että toimitusmenettelyt eli tässä tapauksessa käytännössä pakkolunastukset ovat itse asiassa rahan säästöä ympäristöministeriölle verrattuna siihen, mitä paikalliset ihmiset vaativat korvauksia vapaaehtoisesta alueen rauhoituksesta esimerkiksi metsästykseltä. Lunastuksiin kannustetaan kuulemma ainoastaan kiireen vuoksi, vaikka siitä kieltämättä on seurauksena ”varjopuolia” – joista vähäisimpiä ei ole maanomistajien asenteiden muuttuminen kielteisiksi ylipäätään luonnonsuojelua kohtaan.

Hyvän tahdon ja ihanan tulevaisuuden maalailu oli siinä määrin perusteellista, että en ihmetteli vaikka joku paikalla olijoista olisi kääntynyt kannattamaan ympäristöministeriön harjoittamaa luonnonsuojelupolitiikkaa. Kun tämän pitäisi nyt olla se viimeinen maanomistajien vastustama suojeluohjelman toteutus.

Uskokoon ken tahtoo. Epäillä sopii.

Pakkosuojelua tiedossa

Joka tapauksessa tiedossa on pakkosuojelupäätöksiä kiihtyvällä tahdilla, jotta viimeiset lintuvesien suojeluohjelmaan kuuluvat yksityismaat tulee suojeltua vuoteen 2009 mennessä. Tällä hetkellä vasta noin 60 prosenttia lintuvesien suojeluohjelmaan kuuluvista yksityismaista on rauhoitettu suojelualueiksi tai ostettu valtiolle luonnonsuojelutarkoitukseen.

Lintuvesiensuojeluohjelmaa toteuttaessaan ympäristöhallinto ei kuitenkaan voi kieltää esimerkiksi metsästystä ja liikkumista alueella ilman maanomistajan suostumusta, ellei ympäristöhallinto pakkolunastusta alueelta valtion omistukseen.

Ajattelin luonnonsuojelujohdajan teesejä kuunnellessani

LINTUVESIENSUOJELUOHJELMA TOTEUTUKSESSA

■ VALTIONEUVOSTO hyväksyi lintuvesiensuojeluohjelman vuonna 1982. Ohjelman toimeenpano on venyntä vuosikymmeniä, mutta viime vuosina ympäristöhallinto on aktivoitunut toteuttamaan ohjelmaa perustamalla alueita rauhoitusalueiksi. Itse lintuvesiensuojeluohjelmassa alueiden metsästykskäyttöä ei ole rajoitettavaksi, vaan se on ympäristöhallinnon oma pyrkimys. Lintuvesiensuojeluohjelman tarkoituksena on suojella itse elinympäristöt eli kohteet haitallisilta maankäytön muutoksilta, kuten esimerkiksi kuivatukselta.

Tällä hetkellä vasta 60 prosenttia suojeluohjelmaan kuuluvista yksityismaista on rauhoitettu suojelualueiksi tai ostettu valtiolle. Osa yksityisten omistamista alueista on rauhoitettu ympäristökeskuksen yksipuolisella päätöksellä, jolloin mm. liikkuminen ja metsästyks ovat näillä alueilla sallittuja, koska viranomaisilla ei ole valtuuksia määrätä suojeluohjelmaa tiukempia määräyksiä. Osalla alueista maanomistaja on vapaaehtoisesti suostunut metsästyksen kieltämiseen eli perustamaan alueelle yksityisen luonnonsuojelualueen. Loput alueista ympäristöhallinto on joko ostanut tai pakkolunastanut valtiolle ja on varmasti kieltämässä näillä alueilla metsästyksen isännän äänellä.

Tällä hetkellä vielä 40 prosenttia alueista odottaa suojelun toimeenpanoa. Suojelulla on nyt kiire, ympäristöministeriön mukaan ehdoton takaraja on vuonna 2009. Monilla lintuvesien suojeluohjelmaan kuuluvilla kohteilla on siis edessään pikainen pakkosuojelu, tavalla tai toisella.

Näillä alueilla metsästävien metsästäjien kannattaakin nyt olla tarkkana, miten suojelu toteutetaan käytännössä. Monet maanomistajat eivät itse metsästä, joten on erityisen tärkeää, että paikallinen metsästyssuu-

ra valvoo maanomistajan etuja suojeluasioissa.

Tulevaisuudessa oltava valppaana

Metsästäjille sopinee ympäristökeskuksen yksipuolinen rauhoituspäätös, joka sallii metsästyksen jatkumisen kosteikolla. Tärkeää on kuitenkin, ettei luonnonsuojelulakia muuteta tulevaisuudessa niin, että metsästyks tulisivat kielletyksi näillä alueilla tulevaisuudessa jonkin uuden lakiin ujutetun porsaanreiän kautta. Viime kesänähän ympäristöministeriö jo yritti vaivihkaa muuttaa luonnonsuojelulakia tähän suuntaan, mutta metsästäjien onneksi tämä hanke paljastui ja metsästäjäjärjestöjen aktiivisella kampanjalla se saatiin torjuttua.

Ympäristöministeriön luonnonsuojeluvirkamiehillä tuntuu olevan halua tällaiseen toimintaan jatkossakin. Luonnonsuojelujohdaja Ilkka Heikkisen viesti alueellisten ympäristökeskusten virkamiehille oli, että toimitusmenettelyllä suojeltujen alueiden eli tässä tapauksessa ympäristökeskuksen yksipuolisella, metsästyksen sallivalla rauhoituspäätöksellä suojeltujen alueiden metsästyksen kieltämiseen voidaan hyvinkin palata joskus tulevaisuudessa.

Näyttääkin siltä, että ympäristöministeriön tavoitteena on yrittää kieltää metsästyks mahdollisimman monilta alueilta nyt kiireellä, ja palata muiden alueiden metsästyksen kimppeun tulevaisuudessa kaikessa rauhassa.

Viime kädessä poliitikkojen tehtävä on varmistaa, että vuosikymmenien aikana maanomistajille ja metsästäjille annetut lupaukset myös pidetään tulevaisuudessa.

Janne Pitkänen

YKSIPUOLINEN RAUHOITUSPÄÄTÖS

■ YMPÄRISTÖKESKUS voi yksipuolisella päätöksellään rauhoittaa lintuvesiensuojeluohjelmaan kuuluvaa yksityisen omistaman alueen. Tällöin ympäristökeskus ei voi – joidenkin luonnonsuojelijoiden harmiksi – asettaa sellaisia suojelumääräyksiä, kuten esimerkiksi metsästyks- tai liikkumiskieltoja, jotka ylittävät lintuvesiensuojeluohjelman vaatimukset. Kun maanomistaja siis ei hyväksy metsästykskieltoa, metsästyks jatkuu alueella kuten ennenkin.

YKSITYINEN LUONNON-SUOJELUALUE

Maanomistaja voi vapaaehtoisesti hakea alueen perustamista luonnonsuojelualueeksi, jolloin luonnonsuojelulain periaatteen mukais-

esti metsästyks on pääsääntöisesti kielletty. Jotkut maanomistajat ovat näin tehneet ympäristöhallinnon luvatesa maksaa korvauksia menetetyistä hyödyistä, kuten menetetyistä metsästysoikeudesta sekä metsästyslupien myyntituloista. Yksityisen luonnonsuojelualueen perustaminen edellyttää siis maanomistajien suostumusta mm. metsästykskieltoon.

LUNASTUSTOIMITUS

Valtio voi hakea pakkolunastusta lintuvesiensuojeluohjelmaan kuuluvien alueiden hankkimiseksi valtiolle luonnonsuojelutarkoitukseen. Lunastustoimituksessa määritellään alueen käypä arvo, jonka valtio maksaa maanomistajille ja omistusoikeus siirtyy pysyvästi valtiolle.

Yleensä metsästyks on tällaisilla alueilla pian ikuisiksi ajoiksi kielletty. Näyttää siltä, että valtiolla ei kuitenkaan ole varaa lunastaa kuin sen luonnonsuojelun kannalta arvokkaimmiksi eli harvinaisimpien lajien elinympäristöiksi luokiteltuja kosteikkoja.

Lunastustoimituksessa maksettu hinta harvoin tyydyttää alueen omistajia, joten on myös arvioitu, että pakkolunastuksilla ympäristövaltio itse asiassa säästäisi rahaa, verrattuna yksityisten luonnonsuojelualueiden rauhoituksesta vaadittuihin korvauksiin. Ympäristöministeriö vakuuttaa, että toimitusmenettelyt (yksipuolinen rauhoituspäätös, lunastus) ovat tarpeen ainoastaan kiireellisen aikataulun takia. Enää ei kuulemma ole aikaa neuvotella maanomistajien kanssa.

Janne Pitkänen

luonnollisesti kommentoida esittämällä että metsästyksen rajoittaminen siirrettäisiin suosiolla tulevaisuuden uuteen aikakauteen sovitavaksi vapaaehtoisuuden pohjalta maanomistajien ja ympäristökeskusten kanssa, mutta tähän aiheeseen ei valitettavasti annettu mahdollisuutta esittää kysymyksiä tai kommentteja.

Metsästyksrajoitus-alueverkosto

Seuraavana esiintyi monien metsästysviranomaisten ja metsästäjien edunvalvojien vanha tuttu, ylitarkastaja Matti Osara ympäristöministeriöstä. Osaralta on vuosien saatossa kuultu mitä ihmeellisimpiä lausuntoja metsästyksen liittyen, ilmeisesti se kuuluu hänen työnkuvaansa. Tällä kertaa aiheena oli sitoutuminen mm. metsästyksrajoitusalueverkostoon – melkoinen hirviö jo sanana, saati sitten käytännössä, mikäli Osaran suunnitelmia ryhdytään toteuttamaan.

Osara esitti esityksessään mitä erilaisimpia väitteitä, joiden perusteella maamme pitäisi perustaa rutkasti lisää metsästykskieltoalueita kosteikoille. Osara kuvaili kostein silmin, kuinka metsästykskauden aloitus käynnistää sorsien muuton ja ajaa erityisesti nuoret linnut taipaleelle, jonka jälkeen metsästys kohdistuisi lähinnä tuottavimpiin yksilöihin ja vielä sulkiviini naaraslintuihin. Sanallakaan hän ei maininnut että tutkimusten mukaan monien sorsalajien, kuten esimerkiksi heinäntävän, jousisorosan ja lapasorsan muutto käynnistyy jo elokuun alussa, eli merkittävä osa kannoista on jo jättänyt maamme sorsajahdin alkaessa.

Osaran väitteiltä vie täydellisesti pohjan riistanutkijoiden tulokset, joiden mukaan puolisuokeltajalajien osalta saaliista yli 80 prosenttia on nuoria lintuja. Niinpä vesilinnustus tältä osin on kansainvälisestikin tarkasteltuna erittäin kestävällä pohjalla. Tämän perusteella kukaan muu kuin kyseinen esitelmöitsijä ei voi väittää, että täällä metsästetään erityisesti kannan tuottavaa osaa eli vanhoja naaraita.

Osansa vuodatuksessa sai myös keväinen hauenkalastus, joka kuulemma vähentää kosteikon poikastuottoa. Tiedossa kyllä on, että hauet itse syövät poikasia, mutta kalavehkeiden kanssa kosteikolla liikumisen vaikutus poikastuottoa pienentävästi on mielestäni kyllä aika kaukaa haettua.

Kuin parhain riistanhoitaja ikään, ehkä painokkaimmin Osara perusteli metsästykskiel-

KaNu-loukut ovat osoittautuneet tehokkaiksi supikoira-pyydyksiksi kosteikoilla. Helsingin Vanhankaupunginlahdella Lintulahdet-Life hankkeen pyydykset varustettiin tiedotteella, jotta kaikki vastaantulijat tiedostaisivat pyydyksen olevan luonnonsuojelutyössä.

Supikoira-riiheydet voivat olla huimia metsästykskielä rauhoitetuilla kosteikoilla. Esimerkiksi Helsingin Vanhankaupunginlahdella saatiin ensimmäisen tehopyyntivuoden aikana peräti 89 supikoiraa, vaikka alue on vain noin 350 hehtaarin laajuinen.

Luonnonsuojelualueilla metsästys on luonnonsuojelulain nojalla pääsääntöisesti kielletty. Ilman pienpetojen tehopyyntiä suojeltujen kosteikkojen tuoton korjaavat minkit ja supikoirat.

toja niiden mahdollisilla riistanhoidollisilla hyödyillä. Kun metsästys kiellettäisiin monilla lintuvesillä, linnut voisivat viipyä maassamme pidempään ja Osaran mukaan se on metsästäjien etu.

Koko maan tasolla ajatuksessa vaikuttaisi tutkimusten mukaan olevan jonkin verran perääkin, mutta asian toteutusta on syytä suunnitella hyvin tarkkaan, sillä huonosti toteutettuna se voi romuttaa koko vesilintukantojen hoidon maassamme.

Mielestäni paikallisten metsästäjien metsästyksmahdollisuuksien romuttaminen olisi katastrofi vesilintujen riistanhoidon kannalta, sillä kosteikoilla tarvitaan ahkeraa pienpetojen pyyntiä, jotta tulokkaat minkki ja supikoira eivät korjaa tuottoa suihinsa. Rauhoitusalueiden ympäristössä metsästyksen menetelmiä jouduttaisiin myös muuttamaan melkoisesti – perinteisestä kaislikossa sauvomisesta kohti kaaveiden ja pillien avulla houkuttelua. Asiaa onkin syytä suunnitella tarkemmin käynnissä olevassa riistanhoidon kosteikkostrategiatyössä.

Padotut 1-5 hehtaarin riistakosteikot voisivat Kosteikko-projektin kokemusten mukaan jopa parantaa saaliin saamisen mahdollisuuksia tällaisten rauhoitusalueiden lähistölle perustettuina. Oleellista on, että

metsästäjien ei kannata suostua mihinkään rauhoitusuunnitelmiin, jotka heikentää heidän metsästyksmahdollisuuksia nykyisestä. Mikäli joitakin alueita rauhoitetaan, on samalla alueen ympäristöön perustettava uusia korvaavia pienkosteikkoja, joilla esimerkiksi paikallinen metsästyksseura voi järjestää jatkossakin tuloksellista vesilintujen metsästystä.

Pienpetopyynti välttämätöntä

Suomenlahden rannikon lintuvesillä toteutetussa Lintulahdet-Life -hankkeessa on tehty tulokaspetojen eli supikoiran ja minkin tehopyyntiä kahdella kahdella lintuvedellä. Tulokset ovat olleet hyviä, pienpetopyynnin ansiosta vesilintujen poikastuotto on kohonnut alueilla huomattavasti.

Ylitarkastaja Ilpo Huolman Uudenmaan ympäristökeskuksesta selvitti pyynnin järjestämistä tarkemmin. Hankkeessa metsästäjät ovat käyttäneet tulokaspetopyyntiin uskomattomat 25 000 tuntia pyyntityö-aikaa. Kun tarkastellaan metsästäjille pyynnistä maksettua nimellistä korvausta ja pyyntiponnistuksen määrää, totesi Huolman, ettei ympäristöhallinnolla ole mitään mahdollisuutta maksaa pyytäjille oikeaa palkkaa työstä. Ylitarkastaja ja Huolman pitikin ainoana realistisena vaihtoehtona sitä, että tulevaisuudessa metsästäjät saataisiin motivoitua suojelun alueiden petopyyntiin sallimalla myös vesilintujen metsästys ainakin osalla kyseistä suojelualuetta.

Tämä on tulevaisuudessa hyvin merkittävä asia metsästäjien kannalta. Jatkossa metsästäjien kannattaa käyttää suojelun alueen metsästyksdöksistä neuvoteltaessa valttikorttina pienpetojen tehopyynnin järjestämistä talkootyönä. Tällä hetkellä näyttää siltä, että metsästäjät ovat motivoituneita pyytämään petoja ainoastaan silloin, kun alueella säilyvät myös kohtuulliset mahdollisuudet vesilintujen metsästyksen.

Samana asiaa myönsi myös ylitarkastaja Asanti neuvottelupäivien lopuksi tehdyllä tutustumiskäynnillä Espoon Laajalahden lintuvedelle.

– Ei ole mitään järkeä että laitetaan 200 000 euroa jonkun lintuveden kunnostukseen ja sen jälkeen synötetään tuotto minkeille ja supikoirille, Timo Asanti totesi – hieman vastahakoisesti, mutta kuitenkin.

Mielestäni tästä lähtökohdasta on hyvä jatkaa yhteistyötä ympäristöhallinnon kanssa.